

Η Μοναξιά της Τρίτης Ηλικίας

Ευάγγελος Μαυρογόνατος
Απόστρατος Αξιωματικός του Στρατού Ξηράς
Αρθρογράφος - Ιστορικός Ερευνητής
(2014)

Η παροιμία «τα γέρικα άλογα τα σκοτώνουμε» (για να μη βασανίζονται), αυτούς τους χαλεπούς καιρούς τείνει να ξεχαστεί (προς το παρόν).

Τα «γέρικα άλογα της τρίτης ηλικίας» (δηλαδή οι ανήμποροι παππούδες και γιαγιάδες) πλέον αποτελούν βάλαμο για τα παιδιά τους, που για ορισμένα από αυτά, μέχρι πρότινος ήταν βάρος.

Βάρος γιατί, λόγω αυξημένων επαγγελματικών υποχρεώσεων των παιδιών, προκειμένου να ικανοποιήσουν τις απύθμενες ανάγκες της σύγχρονης ζωής του φαίνεσθαι, με σπίτι ή σπίτια, με δύο αυτοκίνητα, διακοπές κ.λπ. (τα περισσότερα με δάνεια), οι γονείς ήταν στο περιθώριο, στη μοναξιά τους, με σύντροφο και γείτονα τις αναμνήσεις της νιότης, που έφευγαν ανεπιστρεπτί.

Τα ανήμπορα λοιπόν άτομα τρίτης ηλικίας κατέληγαν να μένουν μόνα τους στη μοναξιά τους και αν ήταν ζευγάρι πάλι καλά, αν έμειναν μόνοι ένας από τους δύο (και κυρίως ο άνδρας), τότε τα πράγματα ήταν ακόμη χειρότερα.

Προκειμένου να έχουν την άνεσή τους τα παιδιά, «όριζαν» κάποια κυρία (κυρίως αλλοδαπή) με τη σύνταξη των παππούδων ή των γιαγιάδων ή και των δύο μαζί, για να τους φροντίζει ή τον/την φροντίζει και το χειρότερο γι' αυτούς τους απόμαχους της ζωής, ήταν η εγκατάλειψη σε κάποιο οίκο ευγηρίας.

Όμως ο κύκλος της ζωής φέρνει αρκετές φορές τα επάνω κάτω και ειδικά, όταν αυτός καταλήγει να γυρίζει ξέφρενα και με ταχύτητα.

Ο κύκλος λοιπόν του πρόσκαιρου ευδαιμονισμού, της κραιπάλης, της έλλειψης ανθρωπιάς, της νυχθημερόν εργασίας - του άνδρα και της γυναίκας - και της επικοινωνίας του ζευγαριού με χαρτάκια στο ψυγείο, γιατί δεν βλέπόντουσαν - λόγω επαγγελματικών υποχρεώσεων - των παιδιών που από νήπια μεγάλωσαν μέσα σε ένα αυτοκίνητο από τα μαύρα χαράματα, να καταλήγουν σε κάποιο παιδικό σταθμό, με τις ιώσεις να караδοκούν, έκλεισε και μάλιστα ασφυκτικά.

Σήμερα αρκετοί συνάνθρωποί μας έχασαν τις εργασίες τους ή μειώθηκαν οι μισθοί τους (στην καλύτερη περίπτωση) σε συνδυασμό και με την οικονομική επιδρομή του κράτους (πρόνοιας), βρέθηκαν σε δεινή οικονομική κατάσταση.

Οι φίλοι αρχίζουν ν' αραιώνουν, έχοντας και αυτοί τα δικά τους προβλήματα, οι συγγενείς (που συνήθως όλοι έχουμε προβλήματα μαζί τους) μας έκλεισαν τις πόρτες (αν ήταν ανοιχτές), το κράτος απαιτεί χωρίς να δίνει, οπότε η μόνη λύση των παιδιών; οι παππούδες, αυτοί που ήταν βάρος και ζούσαν στην μοναξιά.

Οι Έλληνες γονείς έμαθαν να συγχωρούν πάντα τα παιδιά τους, ό,τι και να τους έχουν κάνει, και πάντα είναι πρόθυμοι να τα βοηθήσουν παντοιοτρόπως, εκτός αν στο διάστημα της μοναξιάς τους κάποιος μοναχικός παππούς, έπεσε θύμα κάποιας επιτήδειας οικιακής βοηθού, που τον "ξεμουάλισε" (από όσο μυαλό του είχε απομείνει) και είναι αμετανόητος για τη συμπεριφορά των παιδιών του.

Δυστυχώς αυτή είναι μια σκληρή ανθρώπινη πραγματικότητα, που όλοι λίγο ή πολύ βιώσαμε οι ίδιοι ή είδαμε ή ακούσαμε.

Τελικά, κάτι που θα πρέπει όλοι μας να δώσουμε προσοχή, σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς, είναι η μοναξιά. Η μοναξιά η δική μας, της φαμίλιας μας, του κύκλου μας, των συγγενών μας.

Ας ρίξουμε όμως μια ματιά στη μοναξιά των γερόντων. Εκεί όπου η ζωή όντας στη δύση της, ζητάει μια παρέα.

Είναι δίκαιο όμως να παίρνουμε τους παππούδες – γιαγιάδες μας στο σπίτι από το γηροκομείο, μόνο και μόνο για την σύνταξη; να τους έχουμε πεταμένους, εν καιρώ παχιών αγελάδων σε μια γωνιά, μόνο του ή μόνη της, σαν την άδικη κατάρα, μόνο για να αντλούμε τη σύνταξη;

Η μοναξιά είναι κακό πράγμα και δη στα τελειώματά μας.

Βέβαια, δεν αδικώ και τα νιάτα, γιατί όπως λέει και ο Σαίξπηρ «Τα σκυθρωπά γεράματα και η εύθυμη νεότητα είναι αδύνατο να συνυπάρξουν. Διότι η μεν νεότητα είναι πλημμυρισμένη από χαρά, τα δε γεράματα γεμάτα από μαύρες έγνοιες», απλά χρειάζεται διάκριση των ρόλων μας και να βρεθεί μια χρυσή τομή, που να ικανοποιεί όλους .

Επίσης θέλω να θυμίσω στη γενιά μου, των 50 ετών και άνω, πώς και πού μεγαλώσαμε εμείς και χειρότερα οι γονείς μας, κάτω από ποιες συνθήκες διαβίωσης και πώς ζούμε σήμερα εμείς και τα παιδιά μας. Τι θέλω να πω μ' αυτά, μπορεί να μην έχουμε χρήματα τόσα όσα είχαμε, για να ικανοποιούμε, τα ανικανοποίητα απωθημένα μας, μπορεί να μην έχουμε δεύτερο ή πρώτο αυτοκίνητο, μπορεί να χρωστάμε στο δημόσιο κλπ, τουλάχιστον έχουμε ένα αξιοπρεπή και ανθρώπινο χώρο διαβίωσης - οι περισσότεροι - με τις ανέσεις και την τεχνολογία της εποχής μας.

Συνεπώς, οι γονείς μας γερνώντας, όπως και εμείς κάποια στιγμή, ας μην αποτελούν βάρος (που μπορεί όντως να είναι, λόγω γεροντικής άνοιας ή δυστροφίας), να μην τους αφήσουμε στη μοναξιά τους. Επίσης ας κοιτάξουμε και τον άνθρωπο της διπλανής πόρτας, που δεν έχει κάποιο δικό του να του την ανοίξει, ας πούμε μια καλημέρα, την οποία ξεχάσαμε να λέμε τόσα χρόνια, στον γείτονα του διπλανού διαμερίσματος.

Τελικά ας φερθούμε σαν τους Έλληνες που ξέραμε, ας φερθούμε ως άνθρωποι προς άνθρωπο και όχι να τους υπολογίζουμε σαν ευρώ, για να καλύψουμε τα αδιέξοδα της υπερκαταναλωτικής μανίας, που μας διακατείχε αυτά τα τελευταία χρόνια και μας οδήγησαν στο αβέβαιο σήμερα.

**«Καθένας σας ας σέβεται το μεγαλύτερο του με λόγια και με έργα (έμπρακτα)»
(ΠΛΑΤΩΝ).**